

Υπόθεση C-168/21**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου****Ημερομηνία καταθέσεως:**

16 Μαρτίου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Cour de cassation (Γαλλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

26 Ιανουαρίου 2021

Αναιρεσείων:

Procureur général près la cour d'appel d'Angers (Γαλλία)

I. Το αντικείμενο και τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης της κύριας δίκης:

- 1 Με απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2009, το Corte di appello di Genova (εφετείο Γένοβας, Ιταλία) καταδίκασε τον KL σε ποινές φυλακίσεως για τέσσερα αδικήματα που διεπράχθησαν κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων κατά της συνόδου κορυφής των G8.
- 2 Η βαρύτερη ποινή φυλακίσεως (δέκα ετών) επεβλήθη για το αδίκημα της «devastazione e saccheggio» (φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και λεηλασίας) (άρθρο 419 του Codice penale· ιταλικού Ποινικού Κώδικα) που τελέστηκε με επτά επιμέρους πράξεις οι οποίες συνθέτουν μία αξιόποινη πράξη και είναι οι ακόλουθες:
 - 1) πρόκληση ζημιών σε αστικά έργα και σε δημόσια περιουσία·
 - 2) πρόκληση ζημιών και λεηλασία σε εργοτάξιο·
 - 3) ολοσχερής καταστροφή των εγκαταστάσεων του πιστωτικού ιδρύματος Credito Italiano·
 - 4) ολοσχερής καύση ενός οχήματος Fiat Uno·

- 5) ολοσχερής καύση των εγκαταστάσεων του πιστωτικού ιδρύματος Carige·
 - 6) ολοσχερής καύση ενός οχήματος Fiat Brava·
 - 7) ολοσχερής καταστροφή και λεηλασία σε υπεραγορά.
- 3 Το Corte suprema di cassazione (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Ιταλία) απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως του KL.
 - 4 Στις 6 Ιουνίου 2016, οι ιταλικές δικαστικές αρχές εξέδωσαν ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εναντίον του KL προς τον σκοπό της εκτέλεσης των ποινών φυλακίσεως.
 - 5 Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 2020, το chambre de l'instruction de la cour d'appel d'Angers (δικαστικό συμβούλιο του εφετείου Angers, Γαλλία) αρνήθηκε, κατ' ουσίαν, την παράδοση του KL στις ιταλικές αρχές για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, καθόσον τούτο είχε εκδοθεί για την εκτέλεση της ποινής φυλακίσεως δέκα ετών που είχε επιβληθεί για φθορά ξένης ιδιοκτησίας και λεηλασία.
 - 6 Το chambre de l'instruction (δικαστικό συμβούλιο) επισήμανε, ειδικότερα, ότι δεν στοιχειοθετούνταν αδίκημα στη Γαλλία ως προς δύο εκ των επιμέρους πράξεων που συνέθεταν την ως άνω αξιόποινη πράξη, ήτοι, αφενός, ως προς την ολοσχερή καταστροφή των εγκαταστάσεων του πιστωτικού ιδρύματος Credito Italiano (3η επιμέρους πράξη) και, αφετέρου, ως προς την ολοσχερή καύση ενός οχήματος Fiat Brava (6η επιμέρους πράξη).
 - 7 Αφενός, ο KL βρισκόταν απλώς σε κοντινή απόσταση από τις εγκαταστάσεις του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος, ενόσω άλλα άτομα ανήκοντα στην ίδια ομάδα προέβαιναν στις πράξεις καταστροφής, αφετέρου, όσον αφορά την καταστροφή και την καύση του οχήματος, ο KL εθεάθη μόνον να βρίσκεται «κοντά στο αυτοκίνητο» κρατώντας ένα μπαστούνι στο χέρι.
 - 8 Το chambre de l'instruction (δικαστικό συμβούλιο) έκρινε, ως εκ τούτου, ότι δεν πληρούνταν η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου ως προς τις συγκεκριμένες επιμέρους πράξεις λόγω ελλείψεως προσωπικής συμμετοχής του KL σε ποινικώς κολάσιμη πράξη κατά το γαλλικό δίκαιο.
 - 9 Μολονότι ο Ιταλός δικαστής εξήγησε αναλυτικά ότι οι επτά επιμέρους πράξεις συνιστούν ένα αδιαίρετο σύνολο, η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου επιβάλλει να απορριφθεί το σύνολο των άρρηκτα συνδεδεμένων μεταξύ τους πράξεων που τιμωρούνται υπό τον νομικό χαρακτηρισμό της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και λεηλασίας του άρθρου 419 του ιταλικού ποινικού κώδικα.
 - 10 Ο procureur général près la cour d'appel d'Angers (γενικός εισαγγελέας του εφετείου της Angers) άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής.

II. Το δίκαιο της Ένωσης:

Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 11 Το άρθρο 49, με τίτλο «Αρχές της νομιμότητας και της αναλογικότητας αξιόποινων πράξεων και ποινών» έχει ως εξής:

«...

3. Η αυστηρότητα της ποινής δεν πρέπει να είναι δυσανάλογη προς το αδίκημα.»

Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (2002/584/ΔΕΥ)

- 12 Το άρθρο 2, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης» ορίζει τα ακόλουθα:

«...

4. Η παράδοση, προκειμένου για αξιόποινες πράξεις εκτός αυτών που καλύπτονται από την παράγραφο 2, μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι οι πράξεις για τις οποίες εκδίδεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης συνιστούν αξιόποινη πράξη δυνάμει του δικαίου του κράτους μέλους εκτέλεσης, ανεξαρτήτως των στοιχείων αντικειμενικής υποστάσεως ή του νομικού χαρακτηρισμού αυτής.»

- 13 Το άρθρο 4, με τίτλο «Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης» προβλέπει τα εξής:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης:

- 1) εάν, σε μια από τις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, η πράξη λόγω της οποίας εκδίδεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν συνιστά αξιόποινη πράξη κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης: ...»

III. Η αίτηση αναιρέσεως του procureur général d'Angers (γενικού εισαγγελέα του εφετείου της Angers):

- 14 Ο procureur général d'Angers (γενικός εισαγγελέας του εφετείου της Angers) εκτιμά μεταξύ άλλων ότι, μολονότι το chambre de l'instruction (δικαστικό συμβούλιο) έκρινε ότι δεν στοιχειοθετούνταν τα δύο αδικήματα της καταστροφής των εγκαταστάσεων του Credito Italiano και της καταστροφή και η καύση του οχήματος Fiat Brava, σε αυτό εναπόκειται εντούτοις να εξακριβώσει μόνον ότι η επιβληθείσα ποινή δεν υπερέβαινε το ανώτατο όριο της επαπειλούμενης ποινής για τις αξιόποινες πράξεις ως προς τις οποίες υφίστατο το διττό αξιόποινο.

- 15 Επί του σημείου αυτού, ο *avocat général près la Cour de cassation* (γενικός εισαγγελέας του Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου) επισημαίνει επιπλέον, με τη σειρά του, ότι, πρώτον, εκ του γεγονότος ότι δεν θα επιβαλλόταν ποινή, κατά το γαλλικό ποινικό δίκαιο, ως προς μία τουλάχιστον από τις επτά επιμέρους πράξεις που καταλογίστηκαν στον ΚΛ στο πλαίσιο του αδικήματος της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και ληλασίας δεν μπορεί να συναχθεί ότι δεν πληρούνται η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου ως προς την εν λόγω αξιόποινη πράξη. Ειδικότερα, θεωρεί ότι μπορούσε να θεμελιωθεί στη Γαλλία ποινική ευθύνη του ΚΛ για φθορά ξένης ιδιοκτησίας ή κλοπή ως προς τις λοιπές πέντε επιμέρους πράξεις που του καταλογίστηκαν στο πλαίσιο του πλημμελήματος της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και ληλασίας και ότι δεν αμφισβητείται ότι οι πράξεις αυτές επαρκούν για τη στοιχειοθέτηση του συγκεκριμένου αδικήματος κατά το ιταλικό δίκαιο.
- 16 Δεύτερον, υποστηρίζει ότι το *chambre de l'instruction* (δικαστικό συμβούλιο), βάσει του σκεπτικού του περί του άρρηκτου δεσμού των επιμέρους πράξεων που συνθέτουν την αξιόποινη πράξη της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και ληλασίας, προβαίνει σε εκτίμηση των προϋποθέσεων υπό τις οποίες πρέπει να θεωρηθεί ως στοιχειοθετηθέν το εν λόγω αδίκημα κατά το ιταλικό δίκαιο, καθ' υπέρβαση των αρμοδιοτήτων του στο πλαίσιο του ελέγχου του διττού αξιοποίνου.
- 17 Τέλος, εκθέτει ότι η λύση που συνίσταται στην άρνηση της παράδοσης που ζητείται προς εκτέλεση της ποινής που έχει επιβληθεί για φθορά ξένης ιδιοκτησίας και ληλασία εξασφαλίζει την ατιμωρησία του προσώπου το οποίο αυτή αφορά ως προς όλες τις οσαύτως τιμωρηθείσες επιμέρους πράξεις, παρά το γεγονός ότι δεν αμφισβητείται ότι για τις περισσότερες από αυτές ήταν δυνατή η παράδοση και δικαιολογημένη η επιβολή κυρώσεως.
- 18 Συναφώς, επικαλείται τη νομολογία του *Cour de cassation* (Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου) κατά την οποία η παράδοση εκζητούμενου προσώπου βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δύναται να διαταχθεί όταν η καταδίκη σε ενιαία ποινή έχει επιβληθεί για τουλάχιστον ένα από τα αδικήματα που πληρούν τις προϋποθέσεις των άρθρων 695-12 και 695-23 του *Code de procédure pénale* (κώδικα ποινικής δικονομίας) (τα οποία περιέχονται στο κεφάλαιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης) και δεν υπερβαίνει το ανώτατο όριο της επαπειλούμενης ποινής για τα αδικήματα ως προς τα οποία μπορεί να διαταχθεί παράδοση.
- 19 Υποστηρίζει ότι η λύση αυτή πρέπει να εφαρμόζεται και σε περίπτωση καταδίκης για ενιαία αξιόποινη πράξη, συγκείμενη από πλείονες επιμέρους πράξεις ως προς ορισμένες από τις οποίες μπορεί να διαταχθεί παράδοση.

IV. Η εκτίμηση του Cour de cassation (Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου)

- 20 Η αίτηση αναιρέσεως εγείρει ζητήματα σχετικά με την προϋπόθεση του διττού αξιοποιίνου και την εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας από το κράτος εκτέλεσης.

Επί της προϋποθέσεως του διττού αξιοποιίνου

- 21 Το άρθρο 2, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλασιίου 2002/584/ΔΕΥ επιτρέπει στο κράτος εκτέλεσης, όσον αφορά αξιόποινες πράξεις εκτός αυτών που περιλαμβάνονται στον κατάλογο των τριάντα δύο αξιόποινων πράξεων που προβλέπονται στην παράγραφο 2, να εξαρτήσει την παράδοση από την προϋπόθεση ότι οι πράξεις για τις οποίες εκδίδεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης συνιστούν αξιόποινη πράξη δυνάμει του δικαίου του κράτους μέλους εκτέλεσης, ανεξαρτήτως των στοιχείων αντικειμενικής υπόστασης ή του νομικού χαρακτηρισμού της.
- 22 Συνακολούθως, το άρθρο 4 της ίδιας αποφάσεως-πλασιίου, το οποίο αφορά τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, προβλέπει, στην παράγραφο 1, τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτέλεσης να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης αν δεν πληρούται η προϋπόθεση του διττού αξιοποιίνου.
- 23 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, σκέψη 38) προκύπτει ότι, κατά την εκτίμηση του διττού αξιοποιίνου, εναπόκειται στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης να εξακριβώσει εάν τα πραγματικά περιστατικά του αδικήματος, όπως περιγράφονται στην απόφαση της αρμόδιας αρχής του κράτους έκδοσης, θα επέσυραν επίσης, αυτά καθαυτά, ποινικές κυρώσεις στο κράτος εκτέλεσης, εάν είχαν λάβει χώρα στο έδαφός του.
- 24 Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι η προϋπόθεση του διττού αξιοποιίνου αποτελεί εξαίρεση από τον κανόνα της αρχής της αναγνώρισης καταδικαστικής αποφάσεως και εκτέλεσης της ποινής και, ως εκ τούτου, το πεδίο εφαρμογής του λόγου αρνήσεως της αναγνώρισης καταδικαστικής αποφάσεως και της εκτέλεσης της ποινής, που αντλείται από την έλλειψη διττού αξιοποιίνου, όπως προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της αποφάσεως-πλασιίου 2008/909, πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς, ούτως ώστε να είναι περιορισμένες οι περιπτώσεις της μη αναγνώρισης και μη εκτέλεσης (απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, σκέψη 46).
- 25 Τέλος, έχει κρίνει ότι δεν απαιτείται να υπάρχει πλήρης ταύτιση ούτε μεταξύ της αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος, όπως αυτό προβλέπεται, αντιστοίχως, στο δίκαιο του κράτους έκδοσης και στο δίκαιο του κράτους εκτέλεσης, ούτε ως προς την ονομασία του αδικήματος ή ως προς τη βαρύτητά του στα εν λόγω

κράτη μέλη (απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, σκέψη 35).

- 26 Στην προκειμένη περίπτωση, ο ΚL καταδικάστηκε σε φυλάκιση δέκα ετών για φθορά ξένης ιδιοκτησίας και λεηλασία λόγω τέλεσης επτά επιμέρους πράξεων πρόκλησης ζημιών ή λεηλασίας. Το chambre de l'instruction de la cour d'appel d'Angers (δικαστικό συμβούλιο του εφετείου Angers) κατέληξε ότι δεν στοιχειοθετούνταν αδίκημα ως προς δύο εκ των εν λόγω επιμέρους πράξεων κατά το γαλλικό δίκαιο. Αντιθέτως, έκρινε ότι στοιχειοθετούνταν τα αδικήματα της κλοπής με φθορά και κατά συναυτουργία ως προς πέντε από τις επιμέρους πράξεις πρόκλησης ζημιών.
- 27 Στο ιταλικό δίκαιο, το αδίκημα της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και λεηλασίας συνίσταται σε πράξεις πολλαπλών και μαζικών καταστροφών και φθορών που προκαλούν όχι μόνον ζημία στους κυρίους των εν λόγω αγαθών, αλλά διαταράσσουν παράλληλα τη δημόσια ειρήνη, θέτοντας σε κίνδυνο την ομαλή διεξαγωγή της συνήθους κοινωνικής δραστηριότητας.
- 28 Στο γαλλικό ποινικό δίκαιο, η πράξη της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης με μαζικές καταστροφές σε κινητά και ακίνητα πράγματα δεν συνιστά, ειδικώς, ποινικά κολάσιμη πράξη. Ποινικά κολάσιμες πράξεις είναι μόνον οι πράξεις της καταστροφής, της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και της κλοπής με φθορά, τελούμενες μεμονωμένα ή κατά συναυτουργία, καθόσον προκαλούν ζημία στους κυρίους των αγαθών.
- 29 Το ζήτημα έγκειται, συνεπώς, στο κατά πόσον ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου η εν λόγω διατάραξη της δημόσιας ειρήνης που καταλογίζεται από το εφετείο της Γένοβας και το ιταλικό Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο στον ΚL ως ουσιώδες στοιχείο του αδικήματος της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και λεηλασίας.
- 30 Μολονότι δεν απαιτείται πλήρης ταύτιση των στοιχείων αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος στο ιταλικό δίκαιο και στο γαλλικό δίκαιο, η διατάραξη της δημόσιας ειρήνης φαίνεται ωστόσο ότι συνιστά ουσιώδες στοιχείο του αδικήματος της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και λεηλασίας.
- 31 Συνεπώς, στην περίπτωση αυτή, η εφαρμογή της αρχής του διττού αξιοποίνου δεν φαίνεται να παρίσταται τόσο προφανής, ώστε να μην καταλείπει περιθώριο για καμία εύλογη αμφιβολία.
- 32 Το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) υποβάλλει επί του ζητήματος αυτού στο Δικαστήριο τα πρώτα δύο προδικαστικά ερωτήματα που παρατίθενται κατωτέρω.

Επί της εκτιμήσεως της αναλογικότητας ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από το κράτος μέλος εκτέλεσης

- 33 Στην περίπτωση που η αρχή του διττού αξιοποιούνου δεν εμποδίζει την παράδοση, τίθεται λοιπόν το ζήτημα της αναλογικότητας της ποινής προς εκτέλεση της οποίας ζητείται η παράδοση ως προς τις πράξεις σχετικά με τις οποίες πληρούται η προϋπόθεση του διττού αξιοποιούνου.
- 34 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, που διέπει την οικονομία της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584/ΔΕΥ, συνεπάγεται επίσης, δυνάμει του άρθρου της 1, παράγραφος 2, ότι τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψη 57).
- 35 Ειδικότερα, τα κράτη μέλη, αφενός, μπορούν να αρνηθούν την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος μόνο στις περιπτώσεις μη εκτέλεσης των άρθρων 3, 4 και 4α της αποφάσεως-πλαisiού και, αφετέρου, μπορούν να εξαρτήσουν την εκτέλεσή του μόνον από τις προϋποθέσεις του άρθρου 5 της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψη 36).
- 36 Συναφώς, παρατηρείται ότι η απόφαση-πλαisiο σχετικά με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν περιλαμβάνει διάταξη που να επιτρέπει στο κράτος μέλος εκτέλεσης να αρνηθεί την παράδοση του εκζητούμενου προσώπου για τον λόγο ότι η ποινή που επιβλήθηκε στο κράτος έκδοσης του εντάλματος φαίνεται, κατά την άποψή του, να είναι δυσανάλογη σε σχέση με τις πράξεις ως προς τις οποίες ζητείται η παράδοση.
- 37 Επομένως, ακόμη και αν το κράτος μέλος εκτέλεσης εκτιμά ότι υφίστανται σοβαρές δυσχέρειες ως προς την αναλογικότητα του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, δεν μπορεί να αρνηθεί, για τον λόγο αυτόν, να διατάξει την παράδοση του εκζητούμενου προσώπου που ζητείται προς εκτέλεση της ποινής που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος.
- 38 Μολονότι, κατ' αρχήν, εναπόκειται στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος να προβεί σε έλεγχο αναλογικότητας του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης προτού το εκδώσει, γεγονός που ενισχύει την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, ο έλεγχος αυτός δεν καθιστά εντούτοις δυνατό να αποτρέψει παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, όταν, όπως εν προκειμένω, το ένταλμα σύλληψης εκδόθηκε προς εκτέλεση ποινής επιβληθείσας για ενιαία αξιόποινη πράξη, συγκείμενη από πλείονες επιμέρους πράξεις, από τις οποίες όμως μόνον ορισμένες στοιχειοθετούνται ως αδικήματα κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.
- 39 Ειδικότερα, στην περίπτωση αυτή, η επιβληθείσα από το κράτος έκδοσης ποινή θα εκτελεσθεί για το σύνολο των πράξεων, παρά το γεγονός ότι αποκλείεται η παράδοση ως προς ορισμένες από τις πράξεις που ελήφθησαν υπόψη για την επιβολή της συγκεκριμένης ποινής.

- 40 Συνεπώς, μολονότι το ένταλμα θα μπορούσε να είναι σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας κατά τον χρόνο έκδοσής του, δεν μπορεί εντούτοις να αποκλεισθεί ότι δεν είναι πλέον σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας κατά τον χρόνο εκτέλεσης του.
- 41 Πλην όμως, από το άρθρο 1, παράγραφος 3, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 12 της αποφάσεως-πλαίσιου σχετικά με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προκύπτει ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα και οι θεμελιώδεις νομικές αρχές, όπως εκφράζονται στον Χάρτη, πρέπει να γίνονται σεβαστά στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 42 Συναφώς, το άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη διατυπώνει την αρχή ότι η αυστηρότητα της ποινής δεν πρέπει να είναι δυσανάλογη προς το αδίκημα.
- 43 Το Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο υποβάλλει επί του ζητήματος αυτού το τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

V. Αίτηση υπαγωγής στην ταχεία διαδικασία:

- 44 Λαμβανομένων υπόψη, πρώτον, ότι η ερμηνεία η οποία ζητείται με την παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως επιφέρει γενικώς συνέπειες, τόσο ως προς τις αρχές που καλούνται να συνεργαστούν στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης όσο και ως προς τα δικαιώματα του εκζητούμενου προσώπου, το οποίο βρίσκεται σε κατάσταση αβεβαιότητας, δεύτερον, ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης υποχρεούται να αποφανθεί υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες επί της αιτήσεως παραδόσεως που της έχει υποβληθεί, προκειμένου να συμμορφωθεί το συντομότερο δυνατόν προς τις υποχρεώσεις τις οποίες υπέχει βάσει της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ και, τρίτον, του περιοριστικού της ελευθερίας μέτρου (δικαστικός έλεγχος) στο οποίο υπόκειται ο ΚΙ στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ζητείται να υπαχθεί η υπόθεση στην ταχεία διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 23α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στο άρθρο 105 και επόμενα του Κανονισμού Διαδικασίας του εν λόγω Δικαστηρίου.

VI. Υποβαλλόμενα προδικαστικά ερωτήματα:

- 45 Το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) υποβάλλει τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας-πλαίσιου 2002-584 να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πληροῦται σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη όπου ζητείται παράδοση για πράξεις χαρακτηρισθείσες νομικώς στο κράτος έκδοσης του εντάλματος ως φθορά ξένης ιδιοκτησίας και ληλασία συγκεκριμένη από πράξεις φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και ληλασίας δυνάμενες να διαταράξουν τη δημόσια ειρήνη, ενώ στο κράτος εκτέλεσης δεν απαιτούν τη συνδρομή του

στοιχείου αυτού της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης οι ποινικώς κολάσιμες πράξεις της κλοπής με φθορά, της καταστροφής και της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας-πλαισίου 2002-584 να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους εκτέλεσης δύναται να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος προς εκτέλεση ποινής, στην περίπτωση που διαπιστώσει ότι το πρόσωπο του οποίου ζητείται η παράδοση έχει καταδικασθεί από τις δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης του εντάλματος στην ποινή αυτή για τέλεση ενιαίας αξιόποινης πράξεως, συγκείμενης από διαφορετικές επιμέρους πράξεις, ως προς ορισμένες μόνον από τις οποίες όμως στοιχειοθετείται αδίκημα στο κράτος εκτέλεσης; Διαφοροποιείται η απάντηση ανάλογα με το αν οι δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης του εντάλματος θεώρησαν τις επιμέρους αυτές πράξεις ως διακριτές μεταξύ τους ή όχι;

3. Πρέπει το άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στη δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, στην περίπτωση που, αφενός, τούτο έχει εκδοθεί προς τον σκοπό εκτέλεσης ενιαίας ποινής για τέλεση ενιαίας αξιόποινης πράξεως και, αφετέρου, η παράδοση μπορεί να γίνει για ορισμένες μόνον από τις πράξεις για τις οποίες έχει επιβληθεί η ποινή αυτή δεδομένου ότι δεν στοιχειοθετείται αδίκημα ως προς όλες τις πράξεις κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης;